

РЕШЕНИЕ

Номер 1480

19.10.2020 г.

Град София

В ИМЕТО НА НАРОДА

Апелативен съд - София

11-ти търговски

На 05.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Бистра Николова

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

Секретар: Елеонора Т. Михайлова

като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20201001002177 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по:

- въззивна жалба от 203.2019 г. на ищеца „Прима Ел“ ООД срещу решението от 26.02.2018 г. по т. д. № 916/2017 г. на Софийския градски съд, VI-6 състав, **в частта**, с която: 1) са отхвърлени предявените срещу сдружение „Клъстер за развитие на енергийноефективни решения и алтернативни енергоизточници за домакинства и сгради“ искове по чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ за отмяна на решенията от 23.09.2014 г. на общото събрание на ответника по т. 1, 3 и 4 от дневния ред, поради нарушения на чл. 21, ал. 2, чл. 26, чл. 35, ал. 2 и чл. 36а, ал. 2 от устава; и 2) ищецът е осъден да заплати на ответника съдебни разноски в размер на 650 лв.;
- въззивна жалба от 27.01.2020 г. на ответника сдружение „Клъстер за развитие на енергийноефективни решения и алтернативни енергоизточници за домакинства и сгради“ срещу решението от 16.12.2019 г. по т. д. № 916/2017 г. на Софийския градски съд, VI-6 състав, с което е отменено на осн. чл. 25, ал. 5 ЗЮЛНЦ решението от 23.09.2014 г. на общото събрание на ответника, за освобождаване на Е. Е. като член на управителния съвет

В жалбата на ищеца срещу решението от 26.02.2018 г. се твърди, че неправилно и необосновано СГС е приел атакуваните решения на ОС за законосъобразни на изследваните основания. Твърди се, че неправилно е прието, че ищецът е бил редовно уведомен за свиканото ОС, като в нарушение на чл. 180 ГПК е кредитиран протоколът от 22.07.2014 г., съставен от изпълнителния директор на ответника. Сочи се, че публикуването на поканата в „Държавен вестник“ не било достатъчно, тъй като се изисквало кумулативно и поставяне на покана с необходимите реквизити на мястото за обяви в сградата на сдружението, което пречатствало

жалбоподателя да присъства при провеждане на ОС и вземане на решенията, а било нарушено и правото му на информация. Твърди се и, че противно на приетото от СГС били нарушени и клаузите на чл. 35, ал. 2 и чл. 36а от устава. Претендира разноски.

В жалбата на ответника срещу решението от 16.12.2019 г. се твърди, че предявеният иск е недопустим поради липса на правен интерес за ищеца и злоупотреба с процесуални права. Твърди се, че интерес за отмяна на решението за освобождаване на Е. Е. имал само последният. Сочи се, че освобождаването му било иницирано от управителя на ищеца П. Е., която била съпруга на Е. Е. и която представила писменото искане за освобождаване от негово име, поради което ищецът не можел да се позовава на подобно нарушение, за което е способствал сам. Поддържа се и, че СГС погрешно е интерпретирал заключението на съдебно-графологичната експертиза и разясненията на вещото лице в съдебно заседание, както и свидетелските показания на Е. Е.. Твърди се, че не било взето предвид, че според трайно установена практика Е. Е. е комуникирал със сдружението чрез съпругата си, която е съдействала за осигуряване на подписи и документи от съпруга си. Не било обсъдено и, че в електронна кореспонденция съпругата е потвърдила проектите за решения на УС от 20.07.2014 г. /със значението на молба за освобождаване на съпруга й/. Твърди се и, че решението за освобождаване е прието съобразно правомощията на ОС по чл. 25, ал. 1, т. 3 ЗЮЛНЦ, а изброяването на конкретни основания по чл. 33 от устава било примерно и неизчерпателно. Сочи се и, че неправилно са присъдени разноски на ищеца, като липсвали доказателства за такива. Претендира разноски, вкл. и присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА за процесуалния си представител.

Всяка от страните оспорва жалбата на насрещната страна в писмен отговор.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивните жалби пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Прима Ел“ ООД с искова молба от 27.11.2014 г., уточнена с молба от 19.12.2014 г., с която срещу сдружение „Клъстер за развитие на енергийно ефективни решения и алтернативни енергоизточници за домакинства и сгради“ са били предявени искове по чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ за отмяна на решенията на общото събрание на ответното сдружение, проведено на 23.09.2014 г. в гр. ***, по т. 1, 3 и 4 от дневния ред, а именно: 1) за приемане на годишния отчет на сдружението за 2013 г. и освобождаване от отговорност на членовете на Управителния съвет за дейността им през 2013 г.; 2) за освобождаване на Е. К. Е. като член на Управителния съвет и за освобождаването му от отговорност; и 3) за избор на В. К. О. за член на Управителния съвет, който да встъпи на мястото на Е. К. Е. за остатъка от мандата му. В исковата молба се твърди, че решенията били незаконосъобразни, защото: 1) била нарушена процедурата по свикване на ОС – липсвало валидно решение на УС за свикване, тъй като членът на УС Е. Е. не бил уведомяван и не бил присъствал на заседанието; 2) ищецът не бил уведомяван за провеждане на ОС, с което било нарушено правото му на информация по чл. 21, ал. 2 ЗЮЛНЦ; и 3) не било налице основанието по чл. 33, ал. 1, т. 1 от устава за предсрочно освобождаване на Е. Е. като член на УС – не бил подавал молба за освобождаване.

Не се спори, а и от вписванията в електронния РЮЛНЦ, които въззивният съд служебно провери, е видно, че ответното сдружение е било първоначално регистрирано като такова в частна полза с решение от 12.04.2013 г. по ф.д. № 280/1993 г. на СГС, с Управителен съвет в състав – Р. С. Г., Е. К. Е. и П. Д. Г., представлявано от председателя на УС Р. Г.. С решение от 24.10.2014 г. на СГС са вписани промени в адреса на управление и в УС – заличен е като член Е. К. Е. и е вписан за такъв В. Х. О., въз основа на решения на Общото събрание по протокол от 23.09.2014 г. Сдружението е пререгистрирано без промени по реда на ЗТРЮЛНЦ на 22.03.2018 г. с ЕИК – ***.

Част от приложените документи към заявлението за вписване по решението от 24.10.2014 г. на СГС са и списък на присъстващите членове на сдружението или техните представители, документи за свикването, както и протокола от 23.09.2014 г. на ОС – представени и по делото. Според представения протокол от 20.07.2014 г. на Управителния съвет на заседанието са присъствали всички членове на УС – Е. Е., Р. Г. и П. Г., от името на които са положени подписи.

Посочено е, че председателят на УС е докладвал постъпила молба по чл. 33, ал. 1, т. 1 от Устава на Е. Е. за освобождаване като член на УС, като на негово място била предложена кандидатурата на В. Х. О.. Прието е решение за свикване на общо събрание за 23.09.2014 г. – 11:00 ч. в гр. ***, кв. ***, ул. **** № 8, партер, при следния дневен ред: 1) приемане на годишния отчет на сдружението за 2013 г., доклада на УС за дейността му през 2013 г. и освобождаване от отговорност на членовете на УС за дейността през 2013 г.; 2) промяна на адреса на управление на гр. ***, кв. ***, ул. **** № 8, партер; 3) освобождаване на члена на УС Е. К. Е. по негова молба по чл. 33, ал. 1 от устава и освобождаването му от отговорност; 4) избор на нов член на УС – В. Х. О., който встъпва като редовен член на УС на мястото на Е. К. Е. и за остатък от мандата му, съгласно чл. 33, ал. 2 от устава; 5) приемане на съответните промени в устава, произтичащи от горните решения; и 6) разни. Посочено е, че писмените материали, свързани с дневния ред, са на разположение на членовете на адреса на сдружението всеки работен ден от 9:30 ч. до 17:30 ч., като при поискване на адрес *** се изпращат и на посочена електронна поща. Възложено е на председателя на УС да преприеме съответните действия по обявяване на поканата в съответствие с чл. 26, ал. 3 от устава, включително да я публикува на Интернет страницата на сдружението – ***.

Представено е и обявление с поканата, публикувано в бр. 63/1.08.2014 г. на „Държавен вестник“, както и протокол от 22.07.2014 г. за поставено обявление, залепено пред офиса на сдружението, подписан от изп. директор Р. Г. и от служителя Г. А. А..

Според присъствения списък на ОС на 23.09.2014 г., членовете на сдружението към онзи момент са били 19, от които 12 са били представени на ОС – „Спи Енергийни системи“ ЕООД, „К. Проджект“ ЕООД, „Пи Си Ей“ ООД, ЕТ „П. В. – Д. Г.“, „ВМ Дочев“ ООД, „Проектконсулт“ ЕООД, „Заки – 2009“ ООД, „Ар Си Пауър Енерджи“ ООД, „Готи“ ООД, ЕТ „П. Б.“, „Хеликари“ ЕООД и „Монели“ ЕООД. Не са присъствали представители на следните 7 членове: „Солар Ел Инженеринг“ ООД, Професионална техническа гимназия „Шандьор Петьофи“, **ищецът „Прима Ел“ ООД**, „Крейн“ ООД, сдружение „Европейски институт по труда“, „Филкаб“ АД, „Мейntenас Сървисиз“ ООД.

Според представения протокол за ОС от 23.09.2014 г. на същото са присъствали членовете на УС Р. Г. и П. Г.. По т. 1, 3 и 4 от дневния ред са приети следните решения, за които е гласувано единодушно: 1) приет е годишният отчет на сдружението за 2013 г. и освобождаване от отговорност на членовете на Управителния съвет за дейността им през 2013 г.; 3) освобождаване на Е. К. Е. като член на Управителния съвет и за освобождаването му от отговорност; и 4) избор на В. К. О. за член на Управителния съвет, който да встъпи на мястото на Е. К. Е. за остатък от мандата му.

От вписванията в електронния ТР е видно, че ищецът „Прима Ел“ ООД е първоначално регистриран с решение от 18.11.2004 г. по ф.д. № 1715/2004 г. на Окръжен съд – гр. *** с капитал 5 000 лв., разпределен по равно между съдружниците „Белви“ ООД и П. И. Е., която е вписана за управител. Дружеството е пререгистрирано без промени по реда на ЗТР на 7.06.2008 г. На 6.01.2009 г. е вписано прехвърляне на дяловото участие на „Белви“ ООД, както следва: в размер на 250 лв. – на И. К. Г. и в размер на 2 250 лв. – на П. Е.. На 5.11.2015 г. е вписано прехвърляне на дела на И. Г. на П. Е. и дружеството е продължило като ЕООД.

Споменатото дружество „Белви“ ООД пък е било първоначално регистрирано с решение от

5.11.2002 г. по ф.д. № 1296/2002 г. на Окръжен съд – гр. ***, с капитал 5 000 лв., разпределен между съдружниците И. К. Г. /дялове за 500 лв./ и В. Е. Е. /дялове за 4 500 лв./, последният от които е вписан за управител. С решение от 21.11.2006 г. е вписано прехвърляне на всички дялове на П. И. Е. /с дялове за 2 450 лв./ и Е. К. Е. /с дялове за 2 550 лв./, като двамата са вписани и за съуправители с начин на представляване – заедно и поотделно. Дружеството е пререгистрирано без промяна по реда на ЗТР на 27.08.2008 г. На 14.01.2009 г. е вписано прехвърляне на всички дялове от П. Е., вследствие на което съдружници са били: Й. И. Г. с дялове за 250 лв. и Е. К. Е. с дялове за 4 750 лв. На същата дата е вписано и заличаване на П. Е. за съуправител, като за такъв е останал само Е. Е.. На 20.12.2010 г. е вписано прехвърляне на дяловете от Й. И. Г. на Е. В. Л., а на 7.07.2014 г. – обратно прехвърляне на същите дялове от Е. Л. на Й. Г..

По делото са представени разпечатки от електронна кореспонденция, осъществени между електронни адреси *** и ***, като не се спори, че тя между лицата Р. Г. и П. Е. от 3.06.2014 г., 10.07.2014 г., 21.07.2014 г., 8.08.2014 г. и 27.10.2014 г. В писмото от 3.06.2014 г. П. Е. е посочила: „Трябва да помислим да извадим Е. от УС, защото излиза в регистрите и постоянно го пишем при декларациите за свързаност на „Белви“ ООД. А имаме намерение да участваме по проекти и това нашата консултантка каза, че трябва да го оправим. Помислете и да го задвижим. Каквото трябва от наша страна ще съдействаме по проекта и за клъстера, но предполагам, че ще проявите разбиране и съдействие за бързо решаване на въпроса.“.

Представен е и уставът на ответното сдружение, приет на учредителното събрание от 27.03.2013 г. и допълнен от ОС на 10.04.2014 г., действал към датата на процесното ОС от 23.09.2014 г.

В първоинстанционното производство е прието заключение от 5.10.2017 г. на съдебно-графологична експертиза, извършена от вещото лице Д. В.. Според същата подписът, положен от името на Е. К. Е. на последната страница от протокола от 20.07.2014 г. на УС не е идентичен с подписите, положени от името на същия в „заверен образец от подпис, положени от Е. Е.“, представен по ф.д. № 280/2013 г. на СГС към заявлението за първоначална регистрация на ответното сдружение, както и с подписа, положен от името на същия в протокол от 29.05.2014 г. на УС. Вещото лице е посочило, че независимо от констатираната неидентичност, констатираните различаващи и съвпадащи индивидуализиращи пишешия признаци, са недостатъчни за извода дали и трите подписа са положени от едно и също лице или са положени от различни лица. В съдебното заседание на 17.10.2017 г. вещото лице е заявило, че е възможно различията между изследвания подпис и тези в сравнителните образци да са съзнателни – да са положени от едно и също лице, като не изключва възможността да са положени от Е. Е..

В производството пред СГС е разпитан свидетелят Е. Е.. Същият заявява, че е бил член на УС на ответното сдружение, като бил уведомен с електронно писмо до адреса на неговата съпруга, че повече не е член на УС. Заявява, че не е имал никакви контакти с този УС, не бил участвал в неговата дейност и не се бил отказвал от участие в УС, като не бил подавал молба за освобождаване.

Други доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбите са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и са допустими.

1. По предмета на делото и допустимостта на обжалваните решения

Предмет на делото са предявени от ищеца срещу ответника искове по чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ за отмяна на решенията на общото събрание на ответното сдружение, проведено на 23.09.2014 г. в гр. ***, по т. 1, 3 и 4 от дневния ред. Исковите са конститутивни, като различните наведени от ищеца основания за незаконосъобразност на оспорваните решения на ОС водят до обективно съединяване на конститутивни искове по чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ, а произнасянето на съда по пороци които не са релевирани в преклузивния срок по чл. 25, ал. 6 ЗЮЛНЦ е недопустимо. В конкретния случай ищецът е изтъкнал в исковата си молба, уточнена по реда на чл. 129 ГПК с молба от 19.12.2014 г., следните основания, които според него водят до незаконосъобразност на оспорваните процесни решения на ОС на ответното сдружение: 1) била нарушена процедурата по свикване на ОС – липсвало валидно решение на УС за свикване, тъй като членът на УС Е. Е. не бил уведомяван и не бил присъствал на заседанието; 2) ищецът не бил уведомяван за провеждане на ОС, с което било нарушено правото му на информация по чл. 21, ал. 2 ЗЮЛНЦ; и 3) не било налице основанието по чл. 33, ал. 1, т. 1 от устава за предсрочно освобождаване на Е. Е. като член на УС – не бил подавал молба за освобождаване.

С решението от 26.02.2018 г. СГС се е произнесъл по първата група твърдени нарушения, а с допълнителното решение от 16.12.2019 г. – по втората група. Пред въззивната инстанция се обжалват и двете решения, поради което предметът и обхватът на въззивното производство е идентичен с този на първоинстанционното.

Макар в жалбите да липсват оплаквания по този въпрос, въззивният съд служебно не установи нарушаване на преклузивния срок по чл. 25, ал. 6 ЗЮЛНЦ – едномесечен срок от узнаването за решенията, но не по-късно от една година от датата на вземане на решенията. Ищецът твърди, че е узнал за решенията на 27.10.2014 г., когато управителят му П. Е. е получила на електронна поща протокола от процесното ОС, за което са представени разпечатки /л. 153 – 155 от делото на СГС/. Спрямо тази дата настоящата искова молба е подадена в 1-месечния срок – на 27.11.2014 г. В тежест на ответника е да докаже, че ищецът е узнал за процесните решения на ОС на по-ранна дата, което не е сторено по делото, а и не се твърди пред въззивната инстанция. Ето защо срокът по чл. 25, ал. 6 ЗЮЛНЦ е спазен.

Неоснователни са доводите в жалбата на ответника за недопустимост на исковите поради липса на правен интерес за ищеца и злоупотреба с процесуални права. Това се обосновава с доводите, че интерес за отмяна на решението за освобождаване на Е. Е. имал само последният, а освобождаването му било иницирано от управителя на ищеца П. Е., която била съпруга на Е. Е. и която представила писменото искане за освобождаване от негово име, поради което ищецът не можел да се позовава на подобно нарушение, за което е способствал сам. Въззивният съд не споделя становището за липсата на правен интерес от отмяната. Законът признава потестативното право на всеки член на сдружението да оспорва пред съда решенията на ОС /чл. 25, ал. 6 ЗЮЛНЦ/, като презюмира, че всеки член на сдружението има интерес да следи за законосъобразността на решенията на ОС. Не е необходимо за предявяването на подобен конститутивен иск самото

атакувано решение да засяга лично и пряко членът на сдружението – достатъчно е качеството му на член, за да бъде легитимиран да оспорва кое да е решение на ОС. Това в случая е спазено. При това самият освободен член на УС не би могъл да предяви иска по чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ, доколкото не е от кръга на легитимирани лица по чл. 25, ал. 6 – не е член на сдружението, не е негов орган /такъв е целият УС/, нито прокурор. Ето защо всеки от тези легитимирани субекти може да атакува по съдебен ред всяко решение на ОС.

Останалите доводи не са относими към допустимостта на исковете, а евентуално – към тяхната основателност. При наличие на евентуална злоупотреба с правото на иск /каквато се твърди/ съдът отхвърля иска, а не прекратява производството по него.

Ето защо исковете са допустими, а следователно – и обжалваните решения на СГС.

1. По основателността на предявените искове

По посочените по-горе фактически основания на предявените искове въззивният съд намира следното:

- Ищецът твърди, че липсвало валидно решение на УС за свикване на процесното ОС, тъй като членът на УС Е. Е. не бил уведомяван и не бил присъствал на заседанието, като били нарушени клаузите на чл. 25, ал. 2, чл. 35, ал. 2 и чл. 36а, ал. 2 от устава.

Подобно основание би било налице или ако въобще липсва /не е вземано/ подобно решение от УС или ако е взето, но е нищожно по някаква причина. В случая не е налице нито една от двете хипотези.

На първо място, от представения протокол от 20.07.2014 г. на УС е видно, че решение за свикване на процесното ОС е било взето. Протоколът е подписан от името на тримата членове на УС към онзи момент – Р. Г., П. Г. и Е. Е.. Ищецът не оспорва автентичността на подписите на първите двама члена, а оспорва автентичността на подписа единствено на члена Е. Е.. Следователно, със сигурност документът е истински поне в частта относно обективизираната воля на първите двама члена, като е спорно единствено дали такава има на третия член. При наличието обаче на два валидни подписа, то е налице съществуващо /взето/ решението на УС, а не невзето такова. Друг е въпросът за неговото съответствие със закона и устава, нарушаването на които обаче не във всички случаи води до нищожност на решението, а в болшинството случаи може да обоснове само отменимост.

На второ място, евентуалното неподписване на протокола от члена Е. Е. не би могло да доведе до нищожност на така взетото решение. Дори и уставът да изисква присъствие на всички членове на УС и единодушие при вземането на решения от УС /както твърди ищецът/, то неспазването на същото е нарушаване на правилата за кворум и мнозинство при вземането на решението, което нарушение никога не води до нищожност, а може да обоснове само *отменимост* на решението на съответния орган на ЮЛ /арг. от мотивите към т. 1 на ТР № 1/6.12.2002 г. на ВКС – ОСГК/, което до отмяната му поражда правни последици. До отменимост, а не до нищожност, води и нарушаване на изискването за редовно уведомяване на член на УС за предстоящо заседание.

Единственият орган, който има право да отменя решения на УС на сдружението е неговото ОС – чл. 25, ал. 5 ЗЮЛНЦ. Съдът нито по реда на прекия, нито на косвения контрол, може да игнорира възникналите правни последици на *отменено* решение на УС на ЮЛНЦ, което обаче не е било отменено от ОС. С подобни права съдът разполага само при *нищожно* решение, каквото процесното решение от 20.07.2014 г. на УС не е. Следователно, това решение е валидно, дори и да са верни твърденията на ищеца за неуведомяването и за неучастието на члена Е. Е. в заседанието на УС.

Независимо от горното, следва да се добави и това, че в конкретния случай не са били нарушени изискванията на устава за кворум и мнозинство при вземане на процесното решение от 20.07.2014 г. на УС. В чл. 35, ал. 2 от устава е регламентиран кворумът за заседание на УС, като се изисква присъствие на повече от половината от членовете, т.е. при трима – поне двама. Мнозинството за вземане на решенията е уредено в чл. 36а, ал. 2 от устава – изисква се единодушие. Тълкувани систематично двете клаузи водят до извод, че единодушието е необходимо спрямо кворума по чл. 35, ал. 2 /тъй като противно би обезсмислило кворумното изискване/, т.е. спрямо участващите в заседанието членове на УС, които следва да са поне двама. В случая, дори и членът Е. Е. да не е участвал в заседанието на УС на 20.07.2014 г., то участието на останалите двама члена е достатъчно за спазване на кворума, а тъй като същите са гласували единодушно за решенията, то е спазено е и изискването за мнозинство по чл. 36а, ал. 2 от устава.

Ето защо това оплакване на ищеца е неоснователно.

- Ищецът твърди, че не бил уведомяван за провеждане на ОС, с което било нарушено правото му на информация по чл. 21, ал. 2 ЗЮЛНЦ. Според чл. 21, ал. 2 ЗЮЛНЦ всеки член има право да участва в управлението на сдружението, да бъде информиран за неговата дейност, да се ползва от имуществото му и от резултатите от дейността му по реда, предвиден в устава.

Така формулираното оплакване въззивният съд тълкува, че е насочено само срещу липсата на специално персонално уведомяване на ищеца за процесното ОС от 23.09.2014 г. Подобно персонално уведомяване обаче не е било дължимо, тъй като нито ЗЮЛНЦ, нито устава на сдружението предвиждат такова.

Както законът, така и уставът предвиждат, че уведомяването на членовете за свиканото ОС се извършва чрез разгласяване на поканата за свикване, която трябва да съдържа дневния ред, датата, часа и мястото за провеждането на общото събрание и по чия инициатива то се свиква /чл. 26, ал. 2 ЗЮЛНЦ, чл. 26, ал. 3, изр. 2 от устава/. Според чл. 26, ал. 3 ЗЮЛНЦ ако друго не е предвидено в устава, поканата се обнародва в „Държавен вестник“ и се поставя на мястото за обявления в сградата, в която се намира управлението на сдружението, най-малко един месец преди насрочения ден. В устава това правило е възпроизведено с известна модификация в чл. 26, ал. 3, предвиждащ, че поканата се обнародва в ДВ или се публикува в национален ежедневник и се поставя на мястото за обявления в сградата, в която се намира управлението на сдружението, най-малко един месец преди насрочения ден.

В конкретния казус е доказано спазването на изискванията на чл. 26, ал. 3 от устава. От служебно изисканите от СГС материали от ф.д. № 280/2013 г. е видно, че към подаденото на

15.10.2014 г. заявление за вписване на промените са приложени: 1) обявление с поканата, публикувано в бр. 63/1.08.2014 г. на „Държавен вестник“, и 2) протокол от 22.07.2014 г. за поставено обявление с поканата, залепено пред офиса на сдружението, подписан от изп. директор Р. Г. и от служителя Г. А. А.. Нито в исковата молба, нито чрез друго процесуално изявление в преклузивния срок по чл. 25, ал. 6 ЗЮЛНЦ, нито чрез изявление след този срок в първата инстанция /вкл. в писмената си защита/ ищецът е оспорил фактите, удостоверени с тези документи – че липсва обнародвана покана в ДВ или че такава не е залепена пред офиса на сдружението. При това положение оспорването на факта на залепване на поканата пред офиса, съдържащо се едва във въззивната жалба на ищеца, е извършено както извън основанието на иска, така и извън сроковете по ГПК за навеждане на нови фактически твърдения от страните, като не са налице и основанията по чл. 147 или чл. 266, ал. 2 ГПК. Ето защо то е преклудирано и не следва да се разглежда. Следователно, наведеното фактическо основание не е налице, а и не води до незаконност на процесните решения на ОС.

- Ищецът твърди, че не било налице основанието по чл. 33, ал. 1, т. 1 от устава за предсрочно освобождаване на Е. Е. като член на УС – не бил подавал молба за освобождаване.

По делото не е спорно, че такава писмена молба като отделен документ не е била подавана – копие от същата не е представено и не се твърди от ответника да съществува. Твърдението на ответника в отговора по чл. 131 ГПК е, че характер на молба имало самото записано в протокола от 20.07.2014 г. на УС словесно желание на Е. Е., удостоверено с подписа му в същия. Действително, няма пречка искането за освобождаване да е обективизирано и по подобен начин, стига по това да няма спор. В случая обаче ищецът е оспорил истинността на положения в протокола подпис от името на Е. Е.. При това положение и съобразно чл. 193, ал. 3, изр. 2 ГПК тежестта за доказване истинността пада върху страната, която се ползва от документа, т.е. върху от ответника.

За установяване на автентичността на подписа по делото е прието заключение на СГЕ и е разпитан свидетел – самият Е. Е., както и писмени доказателства. Свидетелят Е. категорично отрича той да е участвал в заседанието на УС и да е подписвал процесния протокол. Показанията му безспорно следва да се преценяват съобразно чл. 172 ГПК, доколкото същият е съпруг на управителя на ищцовото дружеството П. Е. и в този смисъл – заинтересован в полза на ищеца. Те обаче са част от насрещното доказване на ищеца за факт, за който той не носи доказателствената тежест, а тя е на ответника, който трябва да проведе пълно и главно доказване. Приетото заключение от 5.10.2017 г. на СГЕ не дава категоричен отговор дали подписът е на Е. или не – посочено е, че независимо от констатираната неидентичност между изследвания подпис и този в сравнителните образци, констатираните различаващи и съвпадащи индивидуализиращи пишещия признаци, са недостатъчни за извода дали и подписите са положени от едно и също лице или са положени от различни лица. При това положение не може да се приеме за доказано, че подписът в протокола е положен от Е. Е., а следователно – че е налице негово волеизявление за освобождаване като член на УС. Ищецът е представил и писмени доказателства – разпечатки от електронна кореспонденция между законния представител на ищеца и законния представител на ответника. Същата обаче не изхожда от Е. Е., а обстоятелството, че изхожда от неговата съпруга, не сочи, че със сигурност е налице предаване на волята на лицето, макар житейската логика да

сочи на голяма вероятност в тази насока. Ето защо не е категорично доказано, че е имало изявено желание от лицето за освобождаване като член на УС на ответното сдружение, т.е. не е доказано наличието на основанията по чл. 33, ал. 1, т. 1 от устава.

Независимо от горното въззивният съд не споделя изводите на първоинстанционния съд, че горното обстоятелство води до незаконност на приетото решение на ОС за освобождаване. Действително, в чл. 33, ал. 1 от устава са изброени четири основания за предсрочна прекратяване на мандата на член на УС, измежду които и процесното – по писмено искане на съответния член пред УС, ако важни причини налагат това. Следва да се има предвид обаче, че както според самият устав /чл. 29, ал. 1, т. 2/, така и според чл. 25, ал. 1, т. 3 ЗЮЛНЦ в правомощията на ОС е да избира и освобождава членовете на УС, без за това да са предвидени други условия. Общото събрание е върховният орган на сдружението, а УС е неговият подчинен изпълнителен орган /чл. 23 ЗЮЛНЦ/. Правомощията на ОС за избиране и освобождаване на членовете на УС са неограничени и абсолютни. Общото събрание може винаги и по всяко време да смени членовете на УС, когато прецени това. Тези правомощия на ОС са неограничаеми в устава, тъй като подобни ограничения противоречат на статута му на върховен орган на сдружението по чл. 23, ал. 1 ЗЮЛНЦ. Ето защо следва да се приеме, че изброяването на основанията за освобождаване на членовете на УС по чл. 33, ал. 1 от устава не е изчерпателно, а ОС може да ги освободи без да е необходимо да се мотивира защо го прави – това е изцяло въпрос на целесъобразност на вътрешното управление на организацията. Съдът не може да контролира основанията /мотивите/ за освобождаване, а може да контролира дали са спазени процедурните изисквания към законосъобразността на решението на ОС – надлежното му свикване, кворум, мнозинство и т.н. Ето защо липсата на основание за освобождаване по чл. 33, ал. 1, т. 1 от устава по отношение на Е. Е. не води до незаконност на решението на ОС за освобождаване, тъй като ОС има право да го освободи и без наличие на нито едно от основанията по чл. 33, ал. 1 от устава.

При това положение и това оплакване на ищеца се явява неоснователно.

Предвид изложените съображения исковите по чл. 25, ал. 4 ЗЮЛНЦ за отмяна на атакуваните решения на общото събрание на ответното сдружение, проведено на 23.09.2014 г. в гр. ***, по т. 1, 3 и 4 от дневния ред, са изцяло неоснователни.

С оглед на изложеното обжалваното решение от 26.02.2018 г., с което са отхвърлени част от исковите, следва да се потвърди. Следва да се отмени изцяло допълнителното решение от 16.12.2019 г. и искът да се отхвърли.

По разноските за производството

При този изход на спора на право на присъждане на разноски за въззивното производство има само ответника съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК. Същият е доказал такива в размер на 40 лв. – за заплатената държавна такса по въззивната жалба, които следва да се присъдят.

В съдебното заседание на 5.10.2020 г. е заявено и искане за присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗА за процесуалния представител на ответника, мотивирано с това, че сдружението последните 3 години не било извършвало дейност и нямало имущество.

Възивният съд счита искането за неоснователно. Правото по чл. 38, ал. 3 ЗА на присъждане на адвокатско възнаграждение възниква само при осъществена защита на лица по чл. 38, ал. 1 ЗА: 1) лица, които имат право на издръжка; 2) материално затруднени лица; и 3) роднини, близки или на друг юрист. Всички визири хипотези се отнася само за физическите лица, но не и за юридическите лица. По-специално, последните не могат да се разглеждат като „материално затруднени лица“ по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Друг е въпросът, че дори и това основание да се приеме за приложимо и за ЮЛ, то тяхното материално затруднение следва да се преценява не само с оглед на имуществото на самото ЮЛ, но и на неговите членове, доколкото другото би извратила смисъла на закона и би било лесен път за процесуални злоупотреби. Ответникът не твърди и доказва, че материалното положение на неговите членове /болшинството – търговски дружества/ не позволява наемането на адвокат. Ето защо искането е неоснователно.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението от 26.02.2018 г. по т. д. № 916/2017 г. на Софийския градски съд, VI-6 състав.

ОТМЕНЯ изцяло решението от 16.12.2019 г. по т. д. № 916/2017 г. на Софийския градски съд, VI-6 състав, и вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Прима Ел“ ООД с ЕИК – ***, със седалище и адрес на управление – гр. ***, ул. „****“ № 2, срещу сдружение „Клъстер за развитие на енергийноефективни решения и алтернативни енергоизточници за домакинства и сгради“ с ЕИК – ***, със седалище и адрес на управление – гр. ***, кв. „****“, ул. „****“ № 8, партер, иск по чл. 25, ал. 4 от ЗЮЛНЦ за отмяна на решението на общото събрание на ответното сдружение, проведено на 23.09.2014 г. в гр. ***, по т. 3 от дневния ред, а именно за освобождаване на Е. К. Е. като член на Управителния съвет и за освобождаването му от отговорност, основан на твърдението, че лицето не е подавало искане за освобождаване.

ОСЪЖДА „Прима Ел“ ООД с ЕИК – ***, със седалище и адрес на управление – гр. ***, ул. „****“ № 2, да заплати на сдружение „Клъстер за развитие на енергийноефективни решения и алтернативни енергоизточници за домакинства и сгради“ с ЕИК – ***, със седалище и адрес на управление – гр. ***, кв. „****“, ул. „****“ № 8, партер, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК сумата 40 лв. – разноски за производството пред САС.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. М. Е. Г. за присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____